

DENÍK JEDNÉ PÁŤAČKY

SARA SHEPARDOVÁ
AUTORKA BESTSELLERŮ

bambóok

bamb**oo**k

Henrymu a Kristianovi - tahle knížka je pro Vás!

DENÍK
JEDNÉ
PÁŤAČKY

SARA SHEPARDOVÁ

Sara Sheppardová

DENÍK JEDNÉ PÁŤAČKY

Přeloženo z anglického originálu *How to Draw a Best Friend* vydaného vydavatelstvem G. P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC, v USA v roce 2023.

First published in the United States of America by G. P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC, 2023.
Produced by Alloy Entertainment, LLC.

alloyentertainment

Published by arrangement with Rights People, London.

Copyright © 2023 by Sara Shepard and Alloy Entertainment LLC
Translation © Jakub Laxar, 2023

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8576. publikaci

Překlad Jakub Laxar
Redakční úprava Ilona Laužanská
Korektury Michaela Tománková
Odpovědná redaktorka Olga Tesařová
Grafická úprava a sazba Ondřej Mikulecký
První vydání, Praha 2023
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2023

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-247-4958-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-3733-6 (print)

MILÝ KOSMO

Podle paní Hilové, naší školní psycholožky, které se také říká učitelka pocitů, bych si měla začít vést deníček. Jenže to mi zní jako něco, co dělají holky. Jasně, já sice jsem holka, ale mám tím na mysli určité holky od nás ze třídy. Takové, které se natřásají, jako kdyby byly slavné tiktokerky.

Holky jako Regina Millerová.

S Reginou Millerovou jsme spolužačky od dob, kdy jsme ve školce zpívaly *Ovčáci čtveráci*. Ne že by to snad ona někdy přiznala.

Penny a Regina – mimina

Penny a Regina – teď

Loni Regina založila Slizový klub. Určitě znáte takové ty slizy, které vás učitelé nechají vzít si i do školy. Ty, co se prodávají v takových těch malých kelímcích a mají různá praštěná jména jako Král kreativity a Myslizoun. No, tak Regina jednou všechny nechala, aby svoje slizy seřadili na parapetu, a ona je pak hodnotila podle toho, který nejlíp voní.

Akorát že do Slizového klubu nepustila jen tak někoho. Jen svoje kámošky.

Proto jsme já a moje nejlepší kámoška Violet Evansová založily konkurenční Bahnivý klub, který byl zasvěcený bahnu kolem školy. Zjistily jsme třeba, že bahno na fotbalovém hřišti je úplně jiné než bahno pod klouzačkou.

Přidat se mohl kdokoli, ale i tak to bylo fiasko. Brzo jsem nedokázala myslet na nic jiného než na bahno za svými nehty. Což je nejspíš důvod, proč chodím k paní Hinesové, učitelce pocitů.

Ale myšlenka psát někomu tyhle řádky se mi celkem zamlouvá. Napadlo mě adresovat je mámě, ale děsí mě představa, že na moji knihu narazí a bude si myslet, že to *opravdu* sepisuju pro ni.

Taky jsem zvažovala psát to jakože Violet. Ve škole si čmáranice posíláme v jednom kuse. Mezi další kandidáty patřil můj mladší bráška Džusík, ale ten ještě neumí číst. A i kdyby to uměl, četl by si jen o jedné věci – a tou jsou monster trucky.

A pak mě to napadlo. Můžu psát Kosmovi. To je můj pes. Neumí mluvit, a pokud vím, tak ani číst. A občas se stane, že sežere ovladač od televize, kvůli čemuž pak nemůžu spát.

Kosmo je věrný a hodný pes a nikdy by nedopustil, abych se cítila trapně kvůli tomu, co sem napíšu. Navíc je tu pár věcí, které děsí nás oba. Bouřky. Ohňostroje. Nafukovací balónky. Klauni. Kosmo mi prostě rozumí.

Tak a je to - budu psát Kosmovi.

Fajn, že jsme si to ujasnili.

JAK NAKRESLIT NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU

Milý Kosmo,

jen se na mě podívej, jak píšu dopis vlastnímu psovi! Jaké to je být můj parťák na dopisování?

Je to lepší, než když tě drbou na zadku? To asi

ne, ale když

jsem ti včera

předčítala

svůj první

zápis, tvářil

ses, že tě to

zajímá.

Každopádně – Kosmo, dnes byl první školní den. Letos jsem nastoupila do páté třídy. Na prvním stupni jsme tak nejstarší.

V pětce můžeš dostat jen tři třídní. Dohromady jako kdyby vypadli z pohádky *O Mášence a třech medvědech*. Paní Dunphyová je příliš přísná, paní Lettsová zase věčně našťvaná, jen pan Glenn je tak akorát, protože je jeho třída plná nejrůznějších parádních věcí. Najdeš tam nafukovací zvířátka, figurínu Frankensteina v životní velikosti, neustále blikající vánoční světýlka nebo rotující disco kouli. Když každý den ve tři hodiny odpoledne odcházejí žáci pana Glenna z jeho třídy, vypadají, jako kdyby se vraceli z lunaparku. Všichni ho zbožňují.

Rodiče dostali rozdělení do tříd předevčírem. Chtěla jsem chodit k panu Glennovi, ale místo toho jsem skončila u paní Dunphyové. Té přísné. Poprosila jsem mamku, aby

zavolala Violetině mamce, protože ani Violet, ani já nemáme vlastní mobil. Violet se sice vrací ze svého tábora až zítra, ale paní Evansová nám řekla, že taky dostali paní Dunphyovou. Hrozně se mi ulevilo.

Moc se mi po Violet stýská. Celé prázdniny totiž strávila na letním gymnastickém táboře, a ten se koná na druhém konci státu, takže na volné víkendy jezdila ke svým příbuzným, kteří bydlí jen kousek odtamtud. Obvykle trávíme léto tím, že malujeme obrovský obraz na poslepované kartonové desky, které najdeme v garážích našich rodičů, nebo natáčíme televizní noviny, ve kterých je úplně všechno: předpověď počasí, zprávy ze sousedství i reklamy.

Letos jsem se o obojí pokusila sama, ale povedlo se mi namalovat jen půlku běluhy a navíc jenom na středně velký karton. Poslala jsem Violet svoje videa mailem, a když jsme si pak párkrát volaly, pořádně jsme je rozebraly. Pochválila mi je, jak jsou super. Zvlášť pyšná jsem byla na svoji reportáž o stáncích s citronádou v sousedství.

Bohužel jsme se ale s Violet před začátkem školního roku neviděly. Rodiče ji na táboře

vyzvedli teprve včera a po návratu domů museli vyrazit na nákupy školních potřeb a taky nových bot. Takže když jsme se dnes potkaly před školou, byla jsem radostí bez sebe. Jenže to neproběhlo úplně ideálně.

Chtěla jsem jí říct asi milión důležitých věcí. Zeptala jsem se jí, jak se měla na táboře. Zněla fakt nadšeně.

Regina? Jakože Regina MILLEROVÁ?! Chudák Violet, nechápu, proč mi to neřekla dřív. Muselo to pro ni být peklo.

S Violet jsme nejlepší kámošky od prvního dne druhé třídy, kdy jsme malovaly na dýně. Oběma se nám hrozně líbila ta samá, a tak jsme se rozhodly, že ji pomalujeme spolu.

A od té chvíle se z nás stala umělecká dvojka. Každý rok se společně hlásíme do výtvarného kroužku, který se koná po vyučování. Společně taky vždycky vypracováváme projekt na školní vernisáž. A taky máme takovou tradici, že si první den školy vzájemně vyměníme portrét té druhé, který jsme o prázdninách namalovaly. A jasně, je to na hlavu, když spolu obvykle trávíme celé léto, ale obrázek, co jsem loni od Violet dostala, mi pomohl přežít stres z rozsazování na zbytek školního roku. Nevím, co bych si bez něj počala.

Na letošním Violetině portrétu jsem si pěkně mákla. Místo toho, abych se pustila do realistické kresby, rozhodla jsem se pro malůvku znázorňující všechno, co z *Violet dělá moji nejlepší kamarádku*. Vlastně mě napadlo, že bych tu kresbu mohla použít jako prototyp pro youtubový návod

Jak nakreslit nejlepší kamarádku. Postup by mohl být například:

1. Začni velkýma šťastnýma očima, které přimhouří pokaždé, když vyprávíš nějaký vtip.
2. Následují uši - nezapomeň na náušnice, které jste spolu vyrobily z vypalovací modelovací hmoty. (Málem se nám tehdy povedlo podpálit dům, protože jsme špatně nastavily troubu.)
3. Teď nakresli její vlnité vlasy. Jejich přirozenou barvu, ne tu, kterou jste se pokusily nanést s pomocí krepáku. (Měla to být světle růžová, ale nakonec nám z toho vyšel spíš odstín dopravních kuželů.)
4. Nezapomeň ani na věci, které NEJSOU vidět: v čem je dobrá, jak funguje její mozek a jaké má srdce.
5. Nezapomeň na vtípky, kterým rozumíte jen vy dvě!

Přeložila jsem ten obrázek jako přáníčko. Nahoru jsem napsala tyhle instrukce a dovnitř schovala kresbu, která dopadla takhle:

Violet Evansová - moje nejlepší kamarádka!

žluto-oranžové vlasy
(pamatuješ?)

podomáčku vyrobené
náušnice

Hlas: Dokonalý pro
budoucí zprávačku.
(Taky super na zpívání
disneyovek.)

Pamatuješ, jak jsme nakoupily
všechny ty mašle a spustil
se alarm?

šťastný úsměv!
(nesnáší kyselé žížalky)
(miluje kyselé okurky)

Srdce: laskavé, miluje
zvířata, nikdy nezapomene
na ničí narozeniny

Ruce: šikovné na kreslení!
(Tak trochu obouruč.)

Mozek:
Skvělý na
hádanky,
zlomky,
hledání cesty
lesem.

Nejlepší společné vtípky:

Lupínky

„JAUVAJSKY!“

„Zlomila jsem si mozeček!“

Hrozně jsem se těšila, až to Violet předám.
Sešly jsme se spolu na chodníku před školou.
Dlouze se na moji kresbu zadívala.

Dlouho mlčela a já se začínala cítit trochu divně. Udělala jsem něco špatně? Nebo že by zapomněla na naši tradici? Nakonec:

Abych řekla pravdu, ta moje kresba až podezřele připomínala portrét, který mi Violet nakreslila těsně před prázdninami. Jako kdyby ho ani nevytáhla z batohu.

Ale to je v pohodě. Na táboře na to nejspíš nebyl čas. A přece se nenecháme rozhodit jen proto, že jsme se celé léto neviděly.

Vážně. Tenhle školní rok bude super.

DŽUSÍK

Milý Kosmo,

asi bych ti měla něco říct o Džusíkovi. I když ty už ho vlastně znáš. Akorát... víš, že se tak jmenuje? Možná ho znáš jen podle jeho pachu. Někde jsem četla, že když psi očuchávají věci, které počůrali jiní psi, nasávají tak tajné zprávy, které se v těch čůránkách ukrývají - zprávy, kterým rozumí jen psi. Nejspíš to jsou jen fráze typu *nazdárek a ukradl jsem plátek pizzy a rád očuchávám zadky*, ale co když je to něco víc? Vsadila bych se, že psi jsou vskrytu hrozně chytří.

Každopádně - Džusík je můj mladší bráška. Jsou mu čtyři. Ve skutečnosti se jmenuje Noah, ale tak už mu neříkáme.

Je to trochu složitější. Víš, Džusíka trápí nemoc, které se říká krup, což se rýmuje s *rup*, *trup*, *šup* a ano – *blb*. Tenhle vtípek je pro tebe, Džusíku.

Pokud máte krup, občas zničehonic nemůžete dýchat. Většinou k tomu dochází uprostřed noci a rodiče s tím v podstatě nemůžou dělat nic jiného než vzít vás na pohotovost. Zvláště pokud začnete panikařit – a že Džusík panikaří! Většinou s ním chtějí jet oba naši rodiče, což znamená, že mě pak vláčejí s sebou.

Zpočátku to bylo docela dobrodružství, být vzhůru ve tři hodiny v noci. Jenomže čekárna pohotovosti se hrozně rychle okouká.

Džusíka to vždycky pěkně rozhodilo. Nemoct dýchat je děsivé. Ale doktoři a sestřičky to nikdy nevyvedlo z míry. Kolikrát nás i nechali čekat na ošetření. Nikdy mi nešlo na rozum, proč nedělají všechno pro to, aby bráškovi pomohli.

Při čekání na doktory dokázalo Džusíka uklidnit jediné: když mu sestřičky přinesly džusík v krabičce. Vždycky rázem zapomněl na potíže s dýcháním. Bylo to jako nějaké kouzlo. Džusíka trápil krup tak často, až to došlo do fáze, kdy se objevil ve dveřích a všichni doktoři a sestřičky byli jakože: